

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 50Ek/847/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120301764
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6120301764.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: RADIANA, s.r.o. so sídlom Gorkého 15, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 36 476 749, právne zastúpeného: JUDr. Iveta Pálffy Fabianová, advokátka so sídlom Štefánikovo nám. 5, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 42 241 481, proti povinnému: Východoslovenská distribučná, a.s. so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Jozef Blaško, Exekútorový úrad so sídlom kpt. Nálepku 8, 071 01 Michalovce, pod sp. zn. 5EX 273/20, o vymoženie pohľadávky vo výške 44.187,96 eur s príslušenstvom, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 50Ek/847/2020 zo dňa 14. júla 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 50Ek/847/2020 zo dňa 14. júla 2020 **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 22.06.2020 domáhal od povinného vymoženia pohľadávky vo výške 44.187,96 eur s príslušenstvom na podklade vykonateľného exekučného titulu - rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 26Cb/99/2016-582 zo dňa 26.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/54/2019 zo dňa 30.01.2020. Dňa 08.06.2020 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 50Ek/847/2020 zo dňa 14.07.2020 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) a povinnému uložil povinnosť nahradiť trovy právneho zastúpenia oprávneného v sume 267,045 eur. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 61k ods. 1-2, § 61l ods. 1- 3, § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 Exekučného poriadku a vecne tým, že povinný vo svojom návrhu na zastavenie nepreukázal dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku a súd súčasne nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by mala byť táto exekúcia zastavená. Povinný žiadal zastaviť exekúciu z dôvodu, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu a to podanie dovolania voči exekučnému titulu a podanie návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu. Povinný tvrdil, že pod ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku je potrebné priradiť také situácie, v ktorých nedochádza k zániku práva priznaného exekučným titulom a ani k zrušeniu exekučného titulu. Povinný uviedol, že si je vedomý skutočnosti, že podanie dovolania nezakladá nárok na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, a že o tejto skutočnosti musí rozhodnúť dovolací súd, avšak v tejto veci poukázal na rozhodovaciaj prax Najvyššieho súdu, ktorý v skutkovo a právne obdobných prípadoch návrhom na odklad vykonateľnosti vyhovel. Povinný sa podľa vlastných slov nachádza v stave právnej neistoty keďže popri sebe stojí jednak podané dovolanie, ktoré je reálnym prostriedkom nápravy nezákonného stavu a je spôsobilé privolať zrušenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach a na druhej strane vystupuje právoplatný a vykonateľný exekučný titul, ktorý oprávňuje exekútora na výkon exekúcie. Povinný dodal, že Exekučný poriadok v rámci exekučného

konania neprípúšťa návrat do pôvodného stavu, a preto túto skutočnosť je potrebné zohľadniť v kontexte podaného dovolania, keďže by mohlo dôjsť k vzniku škody na majetku povinného, a to aj v prípade neskoršieho pozitívneho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pretože v prípade vykonania exekúcie by bolo zo strany povinného nemožné vrátenie vymožených peňažných prostriedkov od oprávneného. Oprávnený s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasil z dôvodu, že sa exekúcia vykonáva na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, keďže povinný si dobrovoľne nesplnil svoju povinnosť uloženú mu exekučným titulom, pričom dôvody tvrdené povinným nie sú hodné osobitného zreteľa a na podanie dovolania nebol žiaden zákonný dôvod a samotné podanie dovolania nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Oprávnený sa nestotožnil s argumentáciou povinného vzťahujúcou sa na stav právnej neistoty povinného, práve naopak prípadným odložením vykonateľnosti dochádza k vážnemu zásahu do právnej istoty oprávneného ako strany, v ktorej prospech bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie vydané. Súd v napádanom rozhodnutí zo dňa 14.07.2020 konajúc vyšším súdnym úradníkom zistil skutkový stav na tom podklade, že exekúcia je vedená na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, pričom povinný sa domáha zastavenia exekúcie z dôvodu podaného dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/54/2019 zo dňa 30.01.2020 a žiadosti o odklad vykonateľnosti exekučného titulu s poukazom na jeho právnu neistotu so zreteľom na skutočnosť, že v prípade vykonania exekúcie a následného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré by vyhovel dovolaniu resp. návrhu na odklad vykonateľnosti, by povinný nemal právne možnosti žiadať vymožené peňažné prostriedky od oprávneného naspäť. Právny názor povinného o arbitrárnosti a nezákonnosti rozsudku krajského súdu považoval exekučný súd v čase rozhodovania súdu o návrhu na zastavenie exekúcie výlučne za subjektívny, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté príslušným súdom, kedy povinný nepredložil súdu právoplatné rozhodnutie, ktoré by zrušilo exekučný titul alebo by právoplatne odložilo vykonateľnosť exekučného titulu. Vyhodnotil, že pokiaľ by súd vyhovel návrhu povinného na zastavenie exekúcie a prijal by právnu argumentáciu povinného vzťahujúcu sa na § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, tak takéto rozhodnutie by bolo v rozpore s § 444 CSP, ktorý odkladný účinok podaného dovolania spája len v prípade, ak smeruje voči rozhodnutiu vydanému na podklade zmenky, avšak v predmetnom konaní nejde o rozhodnutie vydané na podklade zmenky. Ďalej uviedol, že pokiaľ by prijal argumentáciu povinného, tak by došlo k vytvoreniu stavu právnej neistoty na strane oprávneného, kde by nastala situácia, že oprávnený na jednej strane disponuje právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu, no na druhej strane by tento napriek existencii exekučného titulu nemohol svoj nárok úspešne uplatniť, čím by došlo k priznaniu odkladného účinku dovolania, ktorý podľa § 444 CSP dovolanie nemá. Poukázal aj na to, že exekučnému súdu neprináleží posudzovať dôvodnosť dovolania, keďže túto právomoc má len dovolací súd. Tvrdenia povinného, že vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v obdobných veciach je možné konštatovať pravdepodobnosť hraničiacou s istotou, že v podanom dovolaní povinného bude zo strany dovolacieho súdu rozhodnuté spôsobom rovnakým ako v uvedených súdnych rozhodnutiach, vyšší súdny úradník pre potreby exekučného konania vyhodnotil ako nepodložené tvrdenie, ktorého pochybnosť pomíne len okamihom právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu o podanom dovolaní, avšak nie skôr. Rozhodovacia prax, na ktorú sa povinný odvolával, má svoje opodstatnenie na konanie pred Najvyšším súdom a predstavuje predvídateľnosť súdnych rozhodnutí v konaniach vedených na Najvyššom súde, avšak exekučný súd nemôže prezumovať rozhodnutie Najvyššieho súdu v danej veci, a to aj so zreteľom na povinným uvedené súdne rozhodnutia, ktoré môžu mať skutkovú a právnu podobnosť s konaním medzi oprávneným a povinným. Vyšší súdny úradník poukázal na to, že ak by súdny exekútor úspešne vymáhaný nárok vymohol niektorým so zákonných spôsobov, tak po prípadnom rozhodnutí Najvyššieho súdu, v ktorom by vyhovel povinnému, by tento mohol požadovať vrátenie vymáhaného nároku od oprávneného z titulu bezdôvodného obohatenia.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote dňa 21.07.2020 sťažnosť, ktorou žiadal, aby sudca napádané rozhodnutie zmenil a exekúciu v plnom rozsahu zastavil a aby zaviazal oprávneného k náhrade trov exekúcie súdneho exekútora. Sťažnosť odôvodnil tým, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo dostatočne odôvodnené porušujúc tým právo povinného na spravodlivý proces, kedy sa vyšší súdny úradník nevysporiadal s tvrdením povinného o tom, že § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku predstavuje generálne ustanovenie, ktoré exekučný súd aplikuje v prípadoch kedy exekúcia nemôže byť vedená pre určité dôvody, pričom však nejde o zánik práva priznaného exekučným titulom, zrušenie exekučného titulu alebo dôvod podľa osobitného predpisu. Podľa neho odpoveď, ktorú poskytol vyšší súdny úradník s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04-70 zo dňa 19.05.2004 vôbec nereflektuje na právne argumenty povinného. Povinný trval na tom, že ním podané dovolanie voči rozsudku Krajského súdu

spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia spĺňa predpoklady na to, aby ho súd považoval za inú skutočnosť, ktorú Exekučný poriadok považuje za dôvod zastavenia exekúcie, keďže táto skutočnosť podľa neho bráni vymáhateľnosti exekučného titulu, hoci je exekučný titul stále právoplatný a vykonateľný. Odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/36/2017 zo dňa 15. novembra 2017, podľa ktorého „Pri rozhodovaní o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia súd môže zohľadniť aj prebiehajúce exekučné konanie, v rámci ktorého by ujma, ktorá vznikne výkonom rozhodnutia na majetku dovolateľa, ktorý je fyzickou osobou, bola väčšia, ako prípadná ujma u oprávneného subjektu - právnickej osoby v majetkovoprávných vzťahoch, v prípade odkladu vykonateľnosti rozsudku (rozsudkov).“ Podľa povinného, ak súd zastaví exekúciu z dôvodu podaného dovolania a návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu, exekučný súd tým nebude posudzovať právoplatnosť ani vykonateľnosť rozhodnutia súdu a nebude ani posudzovať prípustnosť dovolania. Podľa povinného, ak by súd jeho návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel a exekúciu by podľa § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil, išlo by o rozhodnutie procesnej povahy, ktorým by predišiel možnej škode a ktoré by nebránilo možnosti podania návrhu na vykonanie exekúcie opätovne v prípade, ak by Najvyšší súd SR dovolaniu nevyhovol. Poukázal na zásadu zákazu navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní, kedy po vymožení nebude možné už tento zákonný dôsledok zmeniť. Uviedol aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 41/2011 zo dňa 03.05.2011, kde Ústavný súd SR vyslovil, že mu sú z jeho rozhodovacej činnosti (napr. IV. US 274/08, IV. ÚS 221/07) známe prípady, keď Najvyšší súd na základe podaných mimoriadnych opravných prostriedkov zrušil nezákonné rozhodnutie vydané v exekučnom konaní okresnými súdmi, avšak keďže medzičasom bolo exekučné konanie skončené z dôvodu vymoženia pohľadávky, rozhodnutie najvyššieho súdu už nemohlo zmeniť zákonný dôsledok tohto vymoženia pohľadávky - t. j. skončenie exekučného konania; Ústavný súd sa v takýchto prípadoch plne stotožnil s citovaným právnym názorom, že vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie dochádza ku skončeniu exekučného konania a že v dôsledku uplatňovania zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu nemožno už tento zákonný dôsledok zmeniť.

4. Oprávnený sa k sťažnosti povinného vyjadril tak, že navrhuje, aby bola sťažnosť povinného zamietnutá s poukazom na to, že povinný neuviedol v sťažnosti žiadne nové skutkové či právne argumenty než tie, s ktorými sa už súd vysporiadal pri rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, pričom exekučný titul je stále právoplatný a vykonateľný a preto nevzhliadol žiaden zákonný dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle Exekučného poriadku.

5. Súd dopytom na Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v konaní 2Obdo/74/2020 nebolo doteraz o dovolaní povinného, ani o jeho návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu rozhodnuté.

6. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

8. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

9. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

11. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

12. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

13. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

14. Súd po zistení, že sťažnosť povinného voči napádanému rozhodnutiu bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. V danom prípade vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň aj dostatočným spôsobom právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Sudca sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na nesúhlas a argumentáciu povinného prezentovanú v sťažnosti a k zvýrazneniu správnosti napádaného rozhodnutia, sa súd nad rámec zákona (§ 202 ods. 2 Exekučného poriadku) vyporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

15. Sudca v sťažnostnom konaní po preskúmaní napádaného rozhodnutia nevzhladol nesprávne zistenie skutkového stavu, ani nesprávne právne posúdenie veci a dospel k záveru, že vyšší súdny úradník postupoval v súlade so zákonom, keď na podklade dôvodov uvádzaných povinným, jeho návrh na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol a oprávnenému podľa pomeru zásady úspechu v konaní priznal nárok na náhradu trov konania. Sudca nesúhlasil s tvrdeniami povinného o tom, že vyšší súdny úradník nedostatočne zistil skutkový stav veci tým, že sa nezaoberal dostatočne obsahom návrhu na zastavenie exekúcie, sudca má za to, že povinný súdu nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci niektorý z dôvodov na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pričom podaný návrh na zastavenie exekúcie spočíval iba v subjektívnych tvrdeniach povinného o nezákonnosti exekučného titulu a z toho dôvodu podanom dovolaní, pričom s takýmito tvrdeniami povinného sa vyšší súdny úradník v odôvodnení svojho rozhodnutia správne a v dostatočnom rozsahu vysporiadal. Vyšší súdny úradník správne vyhodnotil skutkový stav veci na tom podklade, že exekučný titul - rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 26Cb/99/2016-582 zo dňa 26.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/54/2019 zo dňa 30.01.2020, je spôsobilým exekučným titulom na vedenie exekúcie, a že sa exekúcia v prospech oprávneného začala dôvodne, keď povinný neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia o existencii skutočností brániacich vykonateľnosti exekučného titulu. Sudca súhlasí s tým, že podanie dovolania voči exekučnému titulu na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ani podanie návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu samo o sebe nie je dôvodom na zastavenie exekúcie. V danom prípade neprišlo doteraz k zrušeniu exekučného titulu, pričom zákon (v rozpore s názorom povinného) rovnakú právnu silu smerujúcu k zastaveniu exekúcie nepriznáva „len“ potenciálnej hrozbe zrušenia exekučného titulu.

16. Čo sa týka zo strany povinného podaného dovolania, sudca v napádanom rozhodnutí nesprávne právne posúdenie veci vyšším súdnym úradníkom nezistil, keď vyšší súdny úradník správne vyhodnotil, že podanie dovolania nie je inou skutočnosťou brániacou vymáhateľnosti exekučného titulu a zároveň nie je dôvodom na zastavenie dôvodne začatej exekúcie. V prípade ak zákon pripúšťa možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu súdu, podanie takéhoto dovolania nemá vplyv na vykonateľnosť exekučného titulu, nemá suspenzívny účinok a teda nezakladá ex offo odklad vykonateľnosti exekučného titulu. Nemožno prisvedčiť obrane povinného, ktorý sa domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu, že subjektívne považuje rozhodnutie iného všeobecného súdu SR za nezákonné a arbitrárne. Ako správne vyhodnotil vyšší súdny úradník, exekučnému súdu neprináleží posudzovať dôvodnosť dovolania a teda nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule, pričom uvedené závery nie sú v rozpore ani s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 41/2011 zo dňa 3.5.2011, na ktorý odkazoval povinný. Navyše uvedený nález vychádza z právnej úpravy Exekučného poriadku, ktorá už nie je účinná, keďže Exekučný poriadok bol podstatným spôsobom novelizovaný zákonom č. 2/2017 Z.z. účinným od 1.4.2017. Sudca má za to, že vyšší súdny úradník správne vyhodnotil, že v tomto exekučnom konaní je podkladom pre vykonanie exekúcie vykonateľný exekučný titul, ktorý nebol zrušený, ani nebola odložená jeho vykonateľnosť. Podanie dovolania nie je okolnosťou, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry a rozhodovacej činnosti súdov napríklad z rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 21/2000, sp. zn. I. ÚS 5/2000 a sp. zn. II. ÚS 143/2002. S poukazom na uvedenú ustálenú judikatúru sú

vyvrátené tvrdenia povinného o tom, že ust. § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku sa má aplikovať v prípadoch kedy exekúcia nemôže byť vedená pre určité dôvody, pričom však nejde o zánik práva priznaného exekučným titulom, zrušenie exekučného titulu alebo dôvod podľa osobitného predpisu. Samotné podanie dovolania nie je dôvodom na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, t.j. takým, ktorý by bránil vymáhateľnosti exekučného titulu. Medzi skutočnosťami brániace vymáhateľnosti exekučného titulu patrí napríklad premlčanie, praktická nevykonateľnosť exekučného titulu, či nedostatok hmotnoprávnej legitímácie oprávneného alebo povinného a pod. Tvrdenie povinného, že vymáhateľnosti vykonateľného exekučného titulu bráni podanie dovolania, tak nemá oporu v zákone.

17. Povinný v sťažnosti argumentoval aj nemožnosťou navrátenia do pôvodného stavu pri vymoženej exekúcii. Sudca vyhodnotil, že zákaz navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní platí len pri vykonaní exekúcie predajom hnutelných vecí resp. nehnuteľností, pretože zmyslom tejto zásady je ochrana dobromyseľného vydražiteľa hnutelných vecí alebo nehnuteľností ako tretej osoby a preto táto zásada exekučného konania nevyklučuje právo povinného domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia získaného neoprávnenou exekúciou. Sudca dodáva, že v prípade, ak by skutočne došlo po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k zrušeniu exekučného titulu, čo v súčasnosti exekučný súd nesmie prejedikovať, a v exekúcii by už skôr došlo k vymoženiu nároku oprávneného zo zrušeného exekučného titulu, potom zostáva zachované právo povinného domáhať sa od oprávneného vydania bezdôvodného obohatenia, prípadne aj náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená v exekučnom konaní vedenom na základe exekučného titulu vydaného v rozpore so zákonom - následne zrušeného exekučného titulu. Na vzťah medzi oprávneným a povinným sa nevzťahuje zásada, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 Exekučného poriadku), pretože táto zásada znamená, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť exekúciou dotknuté (zásada sa vzťahuje na ochranu dobromyseľnosti tretej osoby ako napr. vydražiteľa hnutelných vecí, nehnuteľných vecí apod.). V čase rozhodovania exekučného súdu je však exekučný titul vykonateľný a keďže nie je daný žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie, súd nemôže postupovať inak. Sudca dodáva, že za daného skutkového stavu, keď oprávnený disponuje právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, ktorý nebol zrušený, pričom na „zrušenie“ exekučného titulu nepostačuje tvrdenie povinného o podaní dovolania, súd nemôže oprávnenému odoprieť právo domáhať sa súdnej ochrany pri výkone priznaného práva. Podľa povinného, ak by súd jeho návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel a exekúciu by podľa § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil, išlo by o rozhodnutie procesnej povahy, ktorým by predišiel možnej škode a ktoré by nebránilo možnosti podania návrhu na vykonanie exekúcie opätovne v prípade, ak by Najvyšší súd SR dovolaniu nevyhovel. Sudca s uvedeným nesúhlasí, keďže na zastavenie exekúcie neboli splnené a povinným preukázané zákonné podmienky, pričom zastavením exekúcie za súčasného skutkového stavu by boli porušené práva oprávneného na poradie výkonu exekúcie, ktoré mu podaním návrhu na vykonanie exekúcie prislúcha.

18. K zo strany povinného namietanej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, sudca po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že tieto tvrdenia povinného nie sú súladné so zákonom, kedy sudca vyhodnotil, že odôvodnenie rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka možno považovať za dostatočné, jasné, logické, presvedčivé a v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Vyšší súdny úradník sa zaoberal a dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie súdu relevantnými námietkami povinného, pričom je potrebné zdôrazniť, že podstatou návrhu povinného na zastavenie exekúcie, bolo ním podané dovolanie proti exekučnému titulu, s čím sa vyšší súdny úradník dostatočne a správne vysporiadal. V súvislosti s prejavom nespokojnosti povinného s napadnutým rozhodnutím sudca poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09,

III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru sudcu učinil konajúci vyšší súdny úradník napadnutým uznesením zadosť.

19. Sudca tak dospel k záveru, že vyšší súdny úradník postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v danej veci zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že povinný nepreukázal dôvody na zastavenie exekúcie a súčasne súd ani ex offo nezistil existenciu dôvodov na zastavenie exekúcie. Keďže vyšší súdny úradník rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou, súd sa nemohol stotožniť s názormi povinného uvádzanými v sťažnosti. S poukazom na uvedené má súd za to, že neboli zistené žiadne skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom súd nezistil ani žiadny iný dôvod na zastavenie exekúcie a preto sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 50Ek/847/2020 zo dňa 14.07.2020 ako nedôvodnú zamietol.

20. O trovách účastníkov sťažnostného konania súd nerozhodoval, keďže tieto neboli účastníkmi uplatnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).